

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 28. novembra 2011 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti vyžiadanej osoby **P. B.** proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 08. novembra 2011, sp. zn. Ntc 22/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. a/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **P. B.**
s a z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Krajského súdu v Žiline z 08. novembra 2011, sp. zn. Ntc 22/2011, bolo na základe návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline z 21. septembra 2011, sp. zn. 2 KPt 32/11, rozhodnuté o tom, že podľa § 22 ods. 1 a § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) sa vykoná európsky zatýkací rozkaz z 20. januára 2011, sp. zn. 1St 31/11a, vydaný Prokuratúrou Leoben s povolením sudcu Krajského súdu Leoben z 25. júla 2011, sp. zn. 16HR 5/11x (1St 6/11a) na **P. B.**, nar. **X.**, trvale bytom **D.**, za účelom jeho trestného stíhania pre skutky bližšie uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť vyžiadaný **P. B.**.

V jej písomnom odôvodnení pritom uviedol, že je štátnym občanom Slovenskej republiky a pred vzatím do predbežnej väzby sa zdržiaval na území Slovenska na stálej adrese. Trestnému stíhaniu v Rakúskej republike sa nevyhýbal a ani sa vyhýbať nemohol, keďže nemal vedomosť o tom, že je tam podozrivý z trestnej činnosti.

Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že je trestne stíhaný aj na území Slovenskej republiky, a to za spáchanie prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák.

Má pritom za to, že žiadna medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neukladá povinnosť vydať vlastného občana, ktorý je vo vlastnom štáte trestne stíhaný, do iného štátu, kde je len podozrivý z trestnej činnosti.

V tejto súvislosti upozornil zároveň i na ustanovenie § 501 písm. a/ Tr. por. upravujúce neprípustnosť vydania osoby do cudziny, ak ide o občana Slovenskej republiky, okrem prípadu, ak povinnosť vydať vlastného štátneho občana ustanovuje zákon, medzinárodná zmluva alebo rozhodnutie medzinárodnej organizácie, ktorým je Slovenská republika viazaná.

A na záver podotkol, že aj podľa Európskeho dohovoru o vydávaní majú zmluvné štáty právo odmietnuť vydanie svojich občanov.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto vyžiadaný žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie zrušil a sám rozhodol o tom, že jeho vydanie nie je prípustné.

K predmetnej sťažnosti zaslal písomné vyjadrenie aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline. Tento je pritom toho názoru, že rozhodnutie Krajského súdu v Žiline je správne, zákonné a v súlade s materiálom získaným v rámci predbežného vyšetrovania.

Čo sa týka námietky vyžiadaného smerujúcej k nemožnosti jeho vydania ako občana Slovenskej republiky, tak v tomto smere prokurátor uviedol, že prijatím zákona č. 403/2004 Z. z., neskôr zákona č. 154/2010, oba o európskom zatýkacom rozkaze (v súlade s Rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/JHA z 13. júna 2002 o európskom zatýkacom rozkaze a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi), je vydanie občanov Slovenskej republiky do členských štátov Európskej únie jednoznačne možné, pokiaľ sú splnené všetky tam uvedené zákonné podmienky. Možnosť vydania slovenských občanov do niektorého z členských štátov Európskej únie je pritom konkrétne uvedené

v ustanovení § 23 ods. 4 zákona č. 154/2010 Z. z., predtým v § 14 ods. 4 zákona č. 403/2004 Z. z..

Z dôvodov uvedených preto prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť vyžiadaného ako nedôvodnú zamietol. Zároveň podotkol, že sa stotožňuje aj s rozhodnutím krajského súdu o vykonaní predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu bez odkladu.

Spisový materiál v posudzovanej veci bol prostredníctvom Krajského súdu v Žiline 22. novembra 2011 predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o predmetnej sťažnosti.

Podľa § 22 ods. 7 zákona o EZR proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu **je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1**, sťažnosť má odkladný účinok; sťažnosť prokurátora je prípustná pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 alebo ak rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu bol porušený tento zákon; sťažnosť má odkladný účinok.

Podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmietne, ak

a/ sa na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, a slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu,

b/ vykonávajúci justičný orgán má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vynesovaný,

c/ vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

d/ skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 4 a 5; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu, alebo

e/ vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Z odôvodnenia sťažnosti vyžiadaného P. B. je zrejmé, že tento neuplatnil ani jeden z dôvodov uvedených v § 23 ods. 1 zákona o EZR, pre ktorý by mohlo dôjsť k odmietnutiu vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. Z toho dôvodu je preto nevyhnutné v zmysle § 22 ods. 7 zákona o EZR hodnotiť predmetnú sťažnosť ako neprípustnú.

Napriek uvedenému považuje ale sťažnostný súd za žiaduce vzhľadom na námietky vyžiadaného upozorniť na určité skutočnosti, a síce v prvom rade na to, že jeho súčasné trestné stíhanie na území Slovenskej republiky môže byť v zmysle § 29 ods. 1 zákona o EZR len dôvodom pre odklad výkonu európskeho zatýkacieho rozkazu, na čo napokon správne poukázal i krajský súd v napadnutom uznesení. Čo sa pritom týka tam uvedeného zdôvodnenia v súvislosti s nevyužitím tohto inštitútu v predmetnom prípade, tak s týmto sa Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež plne stotožňuje.

Pokiaľ ide potom o odvolávanie sa vyžiadaného na ustanovenie § 501 písm. a/ Tr. por. upravujúce neprípustnosť vydania občana Slovenskej republiky do cudziny, okrem prípadu, ak povinnosť vydať vlastného štátneho občana ustanovuje zákon, medzinárodná zmluva alebo rozhodnutie medzinárodnej organizácie, ktorým je Slovenská republika viazaná, tak k tomu je potrebné uviesť iba toľko, že práve vyššie citovaný zákon č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (predtým zákon č. 403/2004 Z. z.), podľa ktorého sa v danom prípade postupuje, takéto vydávanie občanov Slovenskej republiky do iných členských štátov Európskej únie pri splnení tam stanovených predpokladov umožňuje. Konkrétne možno pritom poukázať na ustanovenie § 23 ods. 4, v zmysle ktorého

skutočnosť, že je vyžiadaná osoba občanom Slovenskej republiky, nie je dôvodom na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunuciáte tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 28. novembra 2011

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová